உ

சிவமயம்.

செவிலி ஈந்தொடு விளையது.

உயர்திரு - பண்டித

சித. சங்கூத்து நாராயண சுவாமி யவர்கள்

இயற்றியது.

திருவொற்றியூரான்

சம்ஸ்க்ருத வித்யாசாலை வெளியீடு.

1934.

உ

சிவமயம்.

செவிலி ஈந்தொடு வினையது.

பண்டித

சித. சங்கத்து நாராயண சுவாமி யவர்கள்

இயற்றியது.

திருவோற்றியூரான்

சம்ஸ்க்ருத வித்யாசாலை வெளியீடு.

1934.

[விலை அணா 2.

PRINTED AT THE
EVEREADY PRESS,
CHOOLAI -- MADRAS.

உயர்திரு பண்டித, நமு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்களது

நல்லுளக் குறிப்பு.

திரு, பண்டிதர் சித. நாராயணசுவாமி அவர்கள் இயற்றிய "செவிலி ஈந்தொடு வினையது" என்னும் அகப்பொருட் டுறைபற்றிய செய்யுள் சொன்னலம், பொருணலம், புனைந்துரை நலங்களாற் சிறந்து மிளிர்கின்றது. தமக்குக் கல்வி கற்பித்தும், பிறவாறும் உதவி புரிந்தோர்களின் விழுமிய பண்புகள் ஈந்தினிடம் உள்ளனவாக அமைத்துக் கூறியிருக்குந் திறன் மிகப் பாராட்டற்குரியது.

இப்பாட்டிலிருந்து இதன் ஆசிரியருடைய அணிந்துரை யாற்றலும், பாவன்மையும், நன்றியறிதல் முதலிய உயர்ந்த பண்புகளும் நன்கு விளங்குகின்றன.

அண்ணாமலைநகர்,
10—2—34.

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்
தமிழ் ஆசிரியர்.
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

செவிலி ஈந்தொடு விளையது.

ஒலிவல் லீந்தே! யொலிவல் லீந்தே!
கலிவந்து புகுதரா வொலிவல் லீந்தே!
நீயே, சிறுநெறி மருங்கே தெளிநிலா மதியும்
ஞாயிறுஞ் சிவனை நாட்டியே பணிந்த
சிவந்திகழ்ந் தோங்கும் பவந்தெறும் பெரிய
செல்வம் படைத்துத் தேம்பொழி லுடுத்த
வளைமதில் கெழுமிய வளநக ராகும்
சிறுவா புரிக்குந் தெளிநீர்ப் பொய்கையுந்
தண்டலை யதனொடு கண்டவர் களிகொளச்
சாலி வளனுந் தழைத்தினி தோங்குங்
கலைநக ரதற்குங் காணிய விடையெனப்
பூமகன் கொண்ட பொலந்தரு நிறைகோல்
நாப்ப ணிலகுறு நாவெனத் திகழ்தி,
முகில்கண் படுக்க வகிலு மாரமும்
வேங்கையு மூங்கிலு மோங்கிய தேக்கு
மாணுஞ் சேயு மளிபா ணிமிரு
நாகமு மெகினு நறையு நரந்தமு
மன்பிற் சான்றோ ரின்பெனத் தழைத்தே
யுயர்தரு முச்சிய மயர்வறும் விறல்சேர்
குறவரு மருளுங் குன்றக மிடைந்துநல்
லுழவு மலிந்து பளகறப் பயின்ற

கொங்கச் செல்வக் கோமா னாகிய
விளங்கோ வடிக டலந்தரு மினிய
பலப்பல வனப்புறுஞ் சிலப்பதி காரம்
போலச் சாலப் புகழமைந் தோவா
முத்தமிழ் முழங்கு மூவாச் சீர்திகழ்
தெய்வம் பழுநிய திருமா மதுரையி
னான்காஞ் சங்கத்து நல்லுறுப் பாய
செந்தமிழ்ச் சாலையிற் சிறப்புடன் கெழீஇய
தலைமை யாளன் மலைநிகர் தோற்றம்
பெற்றவன் முற்று நற்றவக் குரிசில்
நான்மறை பயின்ற நாவின னாதன்
வடமொழி தென்மொழிக் கடலிடம் பெறவே
தேறிய புலவன் வீறுதம் மாணவ
ரென்றே யுரைக்கினிவ் வுலக மதிக்கும்
வகையே புரிதருந் தகைமை யாளன்
றண்ணளிக் குறையுள் நுண்மா ணுழைபுலக்
கொற்றவ னாகுமெங் கோமான் குருபரன்
திருநா ரணனெனுந் தெய்வப் பெயரோன்
உளந்தனி னூறு மொளிர்தரும் விளக்காம்
மாலென நீட்சியை, மண்ணிடை வாழ்நர்
ஆறு விசும்பினைக் காணிய படர்தரு
நெறியென விலங்குதி, நெல்வளம் பொலிதர
வாழையுங் கமுகுந் தாழ்குலைத் தெங்குஞ்
சூழடுத் தோங்கிய துகளறுங் கோநகர்
நிலவுறுஞ் செந்தமிழ் நிலவுறுஞ் சாலை
மகாஅ தேவ வெனுமொரு மறையினை

யோவா துரைத்தலி னுவா வதனைத்
தன்பெய ராக்கிய மன்பெருந் தனிகன்
அன்புட னிறுவிய வின்புறு சாலை
கற்பக விநாயக கலாஅ சாலையெம்
முற்பவத் தவத்தால் முளைத்த சாலையில்
தாயினு மினியராய்த் தமிழ்தருங் குரவராய்
ஒளிகொடு விளங்கிய வளிகொடு குளிர்ப்பித்த
சான்றோ ராகிய தவலரும் பெருஞ்சீர்
வேங்கடா சலமென மிளிர்பெருந் தோன்றலும்
தாழ்வோர்க் கருளும் ஆழ்வா ரெனும்பெயர்
படைத்தநற் குரிசிலு மாகிய பண்பர்தம்
நூல்பல வற்று ணுழைதரு மதியென
கூரிய நுனிகொடு குலவுறு மிலைபல
அதளுடை படைத்த நுதல்விழி யோற்குப்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யெனுமிக்
காண்டகு நாட்டிடைத் தாண்டவ முளுற்றித்
தமிழ்நலங் கெழுமி யமிழ்தினு மினித்தே
வான்வழங் கேல்வையின் மகிழ்தரக் கரையிறந்
தெரிநிறத் தண்ணல் திருநிறம் படைத்து
வேனிற் காலையின் மேலவர் தமது
காம முதல கடும்பகை கடிந்த
வேமமா ருளமெனக் காமுறத் தெளிந்து
ஔவை யென்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி
யாமெனப் புலவர் தாமுறை தரவே
கால்பல வற்றொடு கவின்றரும் பெரிய
யாறென விலைபல யாத்த மடலினை,

குன்றுக் குடியினிற் கொண்டலு நிகர்தராக்
கொடைக்கை யாள னடைக்கலங் காப்போன்
மறையோம் பாளர் மகிழ்தரக் குறைவறக்
கொடுத்தே யுவக்குங் குணமிகப் படைத்தோன்
உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரெனச்
சங்கச் சான்றோர் சாற்றிய மொழிதெளிந்
தாற்று மாக்கட்கு மாற்றுநர் தமக்கு
மரும்பசி யவித்தலும் பெரும்புலந் தருதலுங்
கடனுக் கொளீஇய காமருந் துறவோன்
பறையா நெறியினன் பிறவா நெறிதருங்
கோவிலூர் மேவிய குருபர னாகிய
வீர மகேசன் மெய்த்தவத் துதித்த
கான்முளை யென்னுங் கணபதிப் பெயரோன்
அளியெனத் தழைத்தனை, அறுபான் மூவரும்
ஆழ்வார் பலரும் அருள்பெற வுலகிடை
நாட்டிய நெறியென நாளு நன்றே
வயிரம் படைத்தனை, மறநெறிப் படர்ந்து
செந்நெறிச் செலாத சிறியோ ரிழிதகை
யுளமென நொய்ய வுலர்சரு கேந்தி
விசும்பிற் படர்தரும் விரைகொளுஞ் சூறு
வளியொடும் பசையறு மரனொடுந் திகழுங்
கானத் தானேய் கடவுள்போ லாதே
யொற்றைத் தாளா லுஞற்றிய தவந்தனால்
தன்னினு மிகுதர வாக்கிய தகையென
ஞாயிறுந் தாங்கினை, ஞாலத் தாங்கண்
துறவற நெறியினை யறவெறிந் தஃதே

வடபுலத் தார்வயின் வாங்கிய தாமென
வெள்ளுபு கழறு மிழிதகை மாக்கட்குத்
தென்புல மதனிடைத் துறவறந் தீயிர்
இன்றே யன்றே யென்று முளதென
வறிவு கொளுத்து மாறென வுறுகிளை
களைந்தனை யாகி நிலந்தனிற் பெரிதும்
புணர்தற் றுன்பமும் பிரிதற் றுன்பமும்
இலையாய், ஒருதனி வாழ்க்கை யுற்றனை, யொலிதரு
மறைமுடி வறிந்த விறைதிரு வருளால்
கருவி நான்கினுங் கடையே போகிய
வுரவோன் பொருளென வொன்றெனநின் றனை,
அன்றியும், தூக்கணங் குரீஇக் கூடு சுற்றிலும்
ஞால்தரச் செங்காய் ஞான்றகந் தரத்தொடு
நின்றுவெண் குஞ்சஞ் சூழ்தர நிலவுறும்
பவளக் குஞ்சந் திவளுங் காம்பொடு
கவிந்த கவிகை யாமெனத் தோன்றி
ஆறிடைச் செல்வீர்! ஆறிடைச் செல்வீர்! [மின்
அயர்வொரீஇச் சென்மி னயர்வொரீஇச் சென்
எனவே, தாங்கரு மகிழ்வொடு தூங்கணங் குரீஇயால்
கூஉய் நிழல்கொடு குளிர்ப்பித் தத்தை
வல்லிய பசிக்காம் வல்சி தந்தென
வாதவூர்ச் செல்வன் போதமார் திருவடி
கண்ணுறுங் குரிசி லெண்ணருங் குணத்தோன்
கல்வி மேய செல்வப் பாவலன்
மணிவா சகசர ணாலய னென்னு
மணியார் முனிவர னகமெனக் கனிந்து

புலம்படர் பெரியோர் நலம்படர் நடையென
வொழுகுறுங் காவிரி கெழுமுறுஞ் சோழ
வளநா டதனின் மழவேற் றண்ணல்
கூத்துகந் தாடிய வேத்தருந் தலமாம்
தில்லை மேய செம்மலெம் மாரியன்
ஞானங் கனிந்த நற்றவக் குரிசிலாஞ்
சிதம்பர முனிவரன் பதந்தினம் பராஅய்
அவனருள் பெரீஇப் புவனம் புகழ
வெத்தினும் வல்லனா யிலகிய தவத்தோன்
பரஞ்சோதி யென்னும் வரஞ்சேர் நாமன்
போல வினிமை சாலப் படைத்த
பழம்பல கொடுத்துப் பரிவற வுவக்குதி,
யென்றா ழதனா னன்றுநன் றுற்ற
முல்லை திரிய முளைத்த பாலையில்
தோன்றிய நினக்கிவ் வான்றவர் தகைமை
யாங்ஙன முற்றது? யாயே யுலகினின்
மாயமே யம்ம! மாயமே யம்ம!
இலையிலை யிலையிலை யெறித்தநாற் றத்துக்
கள்ளி வயிற்றி னகில்படும், அன்றியும்
கொலைபுரி மறவர் குழுவினம் முருகனும்
விழைதரச் சாயல் விளைதரு மானும்
அன்பே யென்ன வணிதிகழ் வாதவூர்
முனிவன் மொழிந்த மூர்த்தியுந் தோன்றினர்,
பொய்யே கலனாப் புனைதரு நாவிடை
மெய்யு மொரோவழி விளைதரக் காண்டும்,
இரணிய னோஒ வீன்றனன் மெய்ப்புலம்

பெறாஉம் பெரிய பிரக லாதனை
ஒன்றே பலவே யுதனு லியாவதுங்
கடுப்பே யிலாது கடிந்தனன்; ஃஃதே!
யானே, யாண்மக வாய்த்துங் கான்முளை யற்ற
வந்தி போல மலங்கின னாகி
முதிர்பரு வத்து முதிர்சரு கருந்தியும்
தரையிடை மெழுகி யரையுண வருந்தியும்
நீருண வாக நெடுநாட் பருகியும்
வென்புறத் தசைஇய கையின ளாகி
வாயா லுணவினை மடுத்தும் ஐயகோ!
நோன்பு பல்ல நோற்றனன்; அன்றியும்,
மாலவன் கோயிலும் மாதவன் கோயிலும்
மேழிவல னுயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
உளவுள புலந்தொறு முவப்பொடு செலீஇக்
கும்பிடு தான மன்பொடு செலுத்தியும்
மாவிளக் கிட்டு மலர்கொடு பழிச்சியும்
நீர்பல மூழ்கியும் நிலத்திடை யைந்தலைப்
பைவிரி நாகமும் பைந்தா ளொன்றினிற்
பூமூன்று மலர்ந்த பொலிவென முக்கணுந்
துதிக்கையுந் தோன்று மதிக்கைக் கெட்டாத்
தந்தி வதனத் தெந்தையும் பயிறரும்
அரையொடு கெழுமிய வரைசினைப் பலநாள்
வேம்பொடு மணத்தித் தேம்பட வைகலும்
வலம்பல புரிந்து மாதவ ருளங்கொள
வேண்டுவ கொடுத்தும் வேணவா வமைய
வீன்றனன் பாவையை யீன்றனன்; ஆங்கே

கணித மாக்களைக் கொணர்ந்து கவினொடு
நாளுங் கோளு நன்கன மெழுதிப்
பனவர் தமக்கு மனமகிழ் வுறவே
விழைவன கொடுத்து மேலாங் கடவுளர்
உவப்புறச் சிறப்பு விடுத்து மோர்நாட்
கிளையினர் மகிழ்கொள கலைப்பயில்வு தொடக்கி
யுடலு முணர்வு மோங்கிய நாளும்
வழுவா மரபின் மண்டிணி ஞாலம்
பொற்கை வழுதி போற்றிய வாறென
புலியூரு றைதரும் புலவரே றாகிய
முதலி முத்தைய முன்னவன் றமது
மாணவர்ப் போற்றும் வகையெனக் கூடல்
நான்காஞ் சங்கத்து நல்லுணர் வெய்திய
கலைவிருப் பாளரா முலைவின் மாணவர்
பாடம் போற்றும் படியென, வொருசெய்
மிடிய னதனை விளைதரப் புரியும்
படியென, மறைநெறிப் படர்தரும் பனவன்
அனலினை யோம்பு மாறெனத், திலீபன்
வானான் புரந்த வகையெனத், தமிழ்தேர்
தெய்வத் தடாதகைத் தேவியைக் கோதையை
யீன்றோர் போன்மென வெழில்பெற வைகலும்
வளர்த்தனன், மன்றவம் மடவோ டம்மை
யாரோ வறிகிலன் யான்செய் தலைவிதி
யயலாள் பயந்த வாண்மக னொருவன்
கண்ணன் வெண்ணெய் கவர்ந்தென நிசியில்
கவர்ந்தனன்; ஐயகோ! காளை தன் னழகினிற்

கட்டுண் டிறத்தின னெட்டுணை தானும்
நன்றி யுள்ளலள் நடந்தன ளம்ம!
காமங் கொடிதே! காமங் கொடிதே!
கலைக ணாகாக் காமங் கொடிதே!
சின்னஞ் சிறுமியாய்த் தெளிந்தன னன்றி
யின்ன வகைதான் புரிகுவ ளிவளெனக்
கண்டிலன் ! கேட்டேன், கண்டன னாகில்
சிறையும் வலிதரச் செய்குவ லம்மே!
முடியாக் காலத்து முந்திய வன்பொடு
பேணுவ ளிவளெனப் பெருநினைப் புற்றனன்;
அஃதே யமைக! வணிகிளை யாளர்முன்
குலந்தருங் கொழுநற் றேறிக் கோதற
மண்களி கூரு மணவினை முடித்து
கண்களி கூருங் களிப்பு மிழந்தனன்;
வெயிலெழு நேர மெல்லிய லடிதாந்
தாங்குந கொல்லோ! தாங்குந கொல்லோ!
பாதை சுடுஞ்சுடும் பாவியென் படுவளோ!
எனவென் றொழியு மேங்கித் தளர்தர
என்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக னொருத்தனும்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர்
இவ்வழிப் படர்ந்தனர் கொல்லோ? தில்ல:
காலே, பரிதப் பினவே; கண்ணே, பொன்னினை
நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே;
மெய்யே, மழையிலா துணங்கிய வனமென வாயது;
நாவே, யளப்பருங் குணங்களை யழிக்குமிவ டன்மை

பெற்றவுளமெனப் பெரிதும் வறள்வுற்றது;
காணே னம்ம! காணே னம்ம!
அறிந்தனை யாயிற் புரிந்துரை மன்னே.

உ

சிவமயம்.

குரு துதி.

அளிதோ தானே அறியா மையே
என்னொடு நெடுநாட் டுன்னிய தினியே
சிரலிரை கொளூஉம் சிலம்புமலி மலிநீர்க்
கழனிப் புலியூர் அழலத் தாடி
எங்கோன் சிதம்பர னங்கட் கடையால்
என்முனன் மலிவென விறாஉக்
காண்கில மல்லமாக் கழிந்திசின் மன்னே. (௧)

அளிதோ தானே அறியாமையே
என்னொடு நெடுநாட் டுன்னித்தன் கான்முளை
கண்முத லைவராம் பெண்ணணங் கைவரோ
டைம்புலப் பொழிலில் அலமரு நினைவினை
உணர்வரு மூழி யூழியு ழிக்குமுன்
ஏற்கே மகிழ்வ தெழுந்துபுடை பெயர்தர
வதுவை யயர்த்திக் கதுவிய வன்பொடு
மாமன் மனைவியாய்த் தான்மன் னுறயான்
நினைவியென் மனையொடு நீயல னாகி

நினைவி — மனம்.

பயிரொடு சேர்த்திய கற்போற் பன்னாள்
புலப்பொழில் புகன்று புலவுட னெஞ்சிடை
உறைதரு காலே யொருநா ளெம்மைக்
கெடிறும் வராலும் கெழுமுபு திரியும்
பழனப் புலியூ ரழுநிறத் தண்ணல்
எங்கோன் சிதம்பர னெதிர்ந்த னன்றே
மனைவியுங் காணேன் மாமியுங் காணேன்
யானே யெஞ்சினன் யாவதும் ஐயகோ
தறுக ணாளன் சூழ்ச்சி யறிதல்
ஒல்லுமோ வெமக்கிது ஒல்லுமோ வவற்கே. (௨)

அளிதோ தானே அறியா மையே
என்னொடு நெடுநாட் டுன்னி யெற்கே
வனப்புய ருடலே கணக்கிறத் தந்தன்று
துப்பாக்கித் தன்று துப்பாய் நின்றன்று
அறுவை கொடுத் தன்று அணிகொடுத் தன்று
அதனன்,
வண்மை மிக்க மரபின்மேம் பட்டதை
இனியே,
யரிவையர் விழியெனத் திரிதரு கயனிரற்
றண்ணடைப் புலியூர் வண்ணக் கனலியன்
எங்கோன் சிதம்பரன் எழலளி கோத்த
கட்கடை தன்னுற் காணு திம்மியும்
எல்விமுன் னல்லி எனவந் தோவே
சாம்பிக் கூம்பி தளிர்ந்தொழிந் தன்றே. (௩)

குறிப்புரை.

ஆண்—ஒருவகை மரம்.

ஆணு—நேயம்.

ஒலிவல்லீந்து—தழைத்த வலிய ஈச்சமரம்.

கடுப்பு—ஐயம்.

சேய்—ஒருவகைமரம்.

வல்சி—உணவு.